

Ročník 31

Číslo 2

25. 12. 2025

**Bůh nikdy nedává někomu dar, který není schopen přijmout.
Pokud nám dává dar Vánoc, je to proto,
že všichni máme schopnost jej pochopit a přijmout.
Papež František**

Drazí přátelé,

vstupujeme do radostného a posvátného času Vánoc, kdy se náš svět znovu nechává oslovit tajemstvím Boží blízkosti. Každé Vánoce k nám přichází Kristus v podobě bezbranného dítěte, aby nám připomněl, že Boží moc se projevuje v tichosti, jemnosti a lásce, která se sklání k člověku. Uprostřed záře světýlek a vánočního ruchu je to právě betlémské světlo, které dokáže prozářit i nejhlubší temnotu — světlo, které nás provází a ujišťuje, že nejsme sami. Toto světlo hoří i v našich domovech a doufám, že i v našich srdcích.

Letos se však k vánoční radosti přidává i hlubší duchovní tón. Pomalu uzavíráme **Jubilejní rok**, který byl pro naši farnost i každého z nás výzvou k vnitřní obnově. Byl to rok, v němž jsme se učili znovu objevovat Boží trpělivost, smíření, návrat k pramenům víry a ochotu přiblížit se jeden k druhému. Děkujeme za všechny chvíle, ve kterých k nám Bůh v tomto roce promluvil — ve svátostech, ve společenství, ve službě i v tichých modlitbách každodennosti.

A právě v tomto duchu vstupujeme do nového období, které má pro nás i pro celé **město Slavičín zvláštní význam**. Otevíráme rok **770. výročí první písemné zmínky o našem městě v listině biskupa Bruna** — rok, který nám připomíná nejen bohatou historii, ale také hodnoty, na nichž naše

komunita vyrůstala: soudržnost, pracovitost, víru, lidskost a odvahu nést odpovědnost jeden za druhého. Je to krásná příležitost znovu se ohlédnout za kroky našich předků, kteří zde žili, modlili se, zakládali rodiny, pracovali pro dobro celku — a zároveň hledět dopředu s vědomím, že jejich odkaz máme nést dál.

Jako farnost jsme pozváni být v tomto jubilejním roce „duší“ Slavičina: přinášet světlo tam, kde chybí, být znamením jednoty a pokoje, stát se hlasem naděje pro ty, kdo prožívají bolest či osamění. Vánoce nám k tomu dávají krásný začátek — skrze jednoduchost betléma, skrze radost darování, skrze ochotu otevřít srdce.

Přeji vám tedy, milí bratři a sestry, aby vás letošní vánoční svátky naplnily pokojem, který svět dát nemůže, a radostí, která

přetrvá i za hranicemi těchto svátečních dnů. Ať nás nový rok, jubilejní pro naše město, provází vědomím, že každý z nás je důležitou součástí jeho příběhu. Ať naše domovy i celá farnost žijí z Kristova světla, které jediné dokáže přinést pravý smysl, hloubku i naději.

Požehnané Vánoce
a milostiplný nový rok 2026 vám všem!

o. Marian

Bůh je větší než naše srdce

Láska se nevnučuje

Proč my lidé často rozumíme našemu nádhernému Bohu tak špatně, anebo mu nerozumíme vůbec? Existuje proto mnoho důvodů. Jeden z nich je jistě tento: Bůh se nevnučuje, drží se zpátky. Je diskretní – dnes dokonce nebezpečně diskretní, takže si mnozí myslí, že dokonce žádný Bůh neexistuje, neboť živý Bůh by se tvářil v tvář zmatku ve světě a při pohledu na dějiny nemohl držet zpátky.

Proč je Bůh tak diskretní? Na tuto otázku je podle mého mínění jen jedna odpověď, a ta je v prvním listě Janově: "Bůh je láska." Skutečná láska je diskretní, skutečná láska respektuje svobodu druhého, skutečná láska ponechává druhého v jeho jinakosti. Protože Bůh je nekonečná láska, je Bůh nekonečně diskretní.

Když se vám někdo jeví sympaticky, obvykle mu nevpadne hned do domu, nýbrž se mu pokusíte dát nejprve malými znameními na vědomí, že ho máte rádi. Takovými znameními jsou např. úsměv, zamrknání, pohlednice s pozdravem, kytice květin. Mohou to být jen diskretní znamení, protože musejí respektovat svobodu druhého. Tato znamení jsou současně slovem i mlčením, výzvou i čekáním – trpělivou netrpělivostí.

Bůh vložil do svých znamení světlo

Když nás má Bůh rád, musí nám také dát znamení, učinit se srozumitelným. A když je Bůh láska, mohou být jeho znamení jen nekonečně diskretní, to znamená plně respektující naši svobodu. Bůh nám proto dal různá znamení, aby se pro nás stal srozumitelným, aniž by se ale vnucoval; chtěl bych se zmínit jen o třech z nich.

Tak tu je – pro všechny nejnápadnější – krása přírody. Už jste si někdy pořádně prohlédli krystalek sněhu? Každá jednotlivá sněhová vločka je jiná než druhá – každá je malé zázračné dílo. Nebo už jste někdy sledovali pod mikroskopem oko hmyzu či se podívali teleskopem na miliardy hvězd naší Mléčné dráhy? To je první znamení, které nám Bůh dal: kouzla mikro a makrokosmu.

Druhé znamení, které nám Bůh dává, je naše vlastní srdce. Naše srdce je větší než svět, neboť celý svět nemůže nikdy docela utišit hlad a žízeň našeho srdce. "Svět je o číslo menší," říká Kurt Tucholsky, "než aby utišil naši nekonečnou touhu."

Třetí a nejdůležitější znamení, které nám Bůh dal, je JEŽÍŠ. Ježíš je Boží znamení, neboť v Ježíši a s Ježíšem nám Bůh dává nahlédnout do svého srdce, zatímco za divy přírody můžeme trochu vytušit "jen" Boží ruce.

Ale všechna tato znamení nejsou žádné důkazy, nýbrž právě jen znamení, to znamená že mohou být vykládána tak či onak, mohou být také úplně přehlédnuta. Bůh je opravdu diskretní, nevnučuje se, respektuje naši svobodu, protože chce naši lásku. Neboť láska bez svobody není možná. Bůh ve své diskretní lásce vložil do svých znamení dost světla na to, aby mohl být nalezen těmi, kteří jej hledají, a ponechal ve svém znamení dostatek temnoty, aby se nevnucoval těm, kteří jej hledat nechtějí. Bůh je diskretní, protože miluje. Bere nás a naši svobodu vážně – na rozdíl od své církve, která nás ne vždy bere vážně a ne vždy respektuje naši svobodu. To je jemný Boží takt.

"Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým," modlí se Ježíš (Mt 11, 25). Kež náležíme k těm maličkým, jimž je zjevena velká pravda: Bůh má radost z lidí.

Johanes B. Brantschen Bůh je větší než naše srdce

**Drazí přátelé,
ze srdce Vám přejeme,
aby se skrze Dítě Boží, které přichází na tuto zemi,
narodila ve Vašich srdcích skutečná láska,
aby Vaše životy byly naplněny pokojem, radostí, zdravím,
vděčností a touhou kráčet po Božích cestách...
Kéž Vás Pán obdaří potřebnými milostmi ke zvládnutí všech starostí
všedních dnů nového roku, abyste zdárně dokázali odolávat
odvráceným etnostem naší doby, a aby Vás radostné poselství Vánoc
„Nám, nám narodil se..." provázelo neustále.
K tomu Vám vyprošujeme hojnost Božího požehnání.**

redakce Pastýře

Jako děti jsme byli vděční tomu, kdo nám na Vánoce naplnil punčochy nadílkou.

Proč nejsme vděční Bohu za to, že nám dal do punčoch nohy?

Gilbert Keith Chesteron

Vzpomínka na pana ing. Antonína Nováka

Dne 24. prosince 2025 by se dožil 100 let pan inženýr Antonín Novák z Nevšové – člověk, který byl mnoho let stálým dopisovatelem našeho farního časopisu. Jeho články byly vždycky v Duchu Svatém naplněny moudrostí i poučením. Věříme, že dnes už jistě z nebe pohlíží na nás a náš časopis a že se za nás přimlouvá. Připomeňme si jeho významnou osobnost v článku, který vyšel v Pastýři 25.12.2014 (ročník 20/č.2). Tento článek našla

vnučka pana Nováka rozepsaná. Jeho vydání už pan Novák sledoval někde z nebeských výšin...

Vánoce plné lásky

Tento příběh jsem už asi jednou psal. Ale pro jeho krásu a vzácný příklad jej neváhám napsat znova.

Pavel odešel do kanceláře. Když se vrátil, okukoval jeho auto jeden hoch. „To auto je vaše, pane?“ otázal se. „Ano, je to vánoční dárek od bratra.“ - Chcete říct, že vám jej bratr daroval a nechtěl nic? Teda, taky bych chtěl...“ Odmlčel se. „Chtěl bys takové auto, že?“ A byl vyveden z míry chlapcovou odpovědí: „Chtěl bych být takovým bratrem.“

Pavel dostal nápad: „Chtěl by ses v něm kousek svézt?“ – „To jo, moc.“ Po krátké projížďce se chlapec se zářivýma očima zeptal: „Pane, nevadilo by vám projet kolem našeho domu?“ Pavel se usmál: chce se pochlubit. „Zastavil byste u těchto dveří?“ požádal chlapce. Skokem vyběhl po schodech a pak se pomalu vracel. Doprovázeli chromého bratříčka. Posadil jej na schodek a ukázal mu na auto. „Podívej, to je ten auták, o kterém jsem ti vyprávěl. Bratr mu jej daroval k Vánocům a zdarma. Jednou ti daruji úplně stejné.“ Pavel vystoupil, zvedl chlapce, posadil ho do auta a sedl si za volant. Větší bratr se zářícíma očima sedl vedle něj. Tak všichni tři podnikli nezapomenutelnou vánoční projížďku.

Jak krásné je udělat druhým radost a udělat jim Vánoce Vánocemi! A mnohdy to ani moc nestojí. A jak krásně je zde ukázána opravdová

bratrská láska! Ten nechce nic pro sebe, vše je ochoten obětovat pro bratra.

Jedno děvčátko nosilo v kapse rukavice, které jí dala maminka. Ale ve druhé kapse mělo druhé rukavice. Maminka se divila: „Proč potřebuješ druhé rukavice.“ A holčička odpověděla: „Některé děti nemají žádné a prsty jim mrzly. Tak těm je půjčuji.“ Jak malá služba může znamenat velké dobro a lásku! Když jsem byl ještě malý, nosil nám stromeček Ježíšek. Tu dětskou radost a iluzi o Ježíškovi – tu nelze ničím rozumným nahradit. Je škoda té dětské iluze, o kterou přijdou děti, kterým doma „rozumně“ vysvětlí skutečnost. Také já jsem byl vždy unesen tou touhou a krásou iluzí. Určitého zklamání se mně dostalo, když rodiče uznali, že už jsem dost starý, abych poznal pravdu. Uspokojilo mne, když jsem pak tatínkovi pomáhal strojit stromeček. Zeptal jsem se maminky: „Máš ještě radost z toho, když víš, že Ježíšek stromek nenosí?“ A ona odpověděla: „Mám velkou radost z toho, když vidím, jak radostně září dětem oči. To je pro mne ta největší radost.“

Vánoce jsou skutečně rodinné svátky, kdy jsme si nejbližší a kdy máme opravdovou radost z radosti druhých. Ti, co jsou pro ně Vánoce jen volné dny vhodné k rekreaci, nemají ani představu, o kolik radosti a štěstí jsou ochuzeni.

Proč slavíme Vánoce právě 25. prosince? Nedejte se zmást různými „osvícenci“, že vlastně slavíme pohanský svátek slunovratu. Je sice skutečnost, že Ježíš se opravdu narodil 25. prosince. Podle posledního bádání je den jeho narození koncem listopadu. My přesně nevíme ani rok jeho narození. Bylo to pravděpodobně 4 roky, nebo nejčastěji počítaných 7 roků, nebo 10 roků před naším letopočtem. Tehdy, když byl stanovený počátek našeho letopočtu, bylo to číslo pravděpodobné. O dni jeho zrození nebylo žádné představy. Svátek jsme však slavit chtěli. Proto bylo slavení svátků Ježíšova narození pouze stanoveno. A zvolen byl termín, kdy jsou lidé přirozeně obklopeni vzájemnou láskou. To je právě ta doba slunovratu. Není to tedy oslava pohanského svátku, ale ten den dostal úplně novou náplň. Je to oslava dne, kdy se nám narodil Ježíš Kristus. Tím, že se tyto dvě doby shodují, není nijak oslabena nová náplň – že se zrodil Mesiáš...

ATMOSFÉRA LÁSKY

Atmosféru potřebnou pro duchovní růst vytváříme láskou a důvěrou k druhým.

Atmosféru přátelství vytváříme, dáváme-li se druhým k dispozici.

Atmosféru sounáležitosti vytváříme, počítáme-li s druhými při důležitých rozhodnutích.

Atmosféru odpovědnosti vytváříme, když druhým důvěřujeme.

Atmosféru porozumění vytváříme ohleduplností a vlídností k druhým lidem.

Atmosféru úcty k Bohu a duchovní reality vytváříme, meditujeme-li pravidelně nad Božím slovem a osobně Boha uctíváme.

Atmosféru víry a vizí vytváříme, když vidíme, co je potřeba, a umíme rozpoznat, jak chce Bůh na tuto potřebu odpovědět.

Atmosféru štědrosti vytváříme neustálým dáváním druhým.

Atmosféru spravedlnosti vytváříme, věříme-li, že Bůh dává člověku sílu pro každou situaci.

Atmosféru, v níž lidé cítí, že mají svou cenu, vytváříme, uděláme-li si čas druhým naslouchat.

Atmosféru, v níž lidem nebude chybět potřebná sebedůvěra, vytváříme povzbuzováním a ujišťováním ostatních.

Atmosféru Boží blízkosti vytváříme, jsme-li naprosto otevření osobě Ducha Svatého.

Atmosféru útěchy vytváříme, pokud nám skutečně záleží na tom, když druhého něco trápí.

Atmosféru jednoty společenství vytváříme, toužíme-li upřímně, aby druzí byli v Boží čas uvedeni do služby, a modlíme-li se upřímně, aby jejich působení bylo mocnější než naše.

Atmosféru radosti a pokoje vytváříme vděčností a děkováním Bohu v každé situaci.

Atmosféru bezpečí a jistoty vytváříme, máme-li oči pro klady a možnosti druhých.

Atmosféru poslušnosti vytváříme, pokud máme bázeň Boží a nebojíme se lidí.

Atmosféru loajality vytváříme, když vůči druhým nejsme nikdy kritičtí.

Atmosféru víry vytváříme, necháme-li na sebe působit Boží velikost.

Atmosféru otevřenosti vytváříme, jsme-li upřímní, přiznáváme-li své vlastní chyby a slabosti a poprosíme-li o odpuštění ty, kterým jsme ublížili.

Floyd McClung Otcovo srdce

Vánoce jsou láska v akci. Pokaždé, když milujeme, pokaždé když dáváme, tak jsou Vánoce.

Dale Evans

Místem setkání s Bohem je lidský život

Ježíšovo historické narození nám stále znovu připomíná Boží lásku k lidem, k nám, ke mně, ke každému z vás. Bůh se nestal andělem, ale člověkem. Neposlal na tento svět za sebe nějakého posla. Bůh sám se k nám sklonil, aby se narodil do lidské rodiny, On, Pán celého světa, přijal chudobu a bídu lidského pokolení. Jeho matka Maria ho položila do jeslí, krmelce pro zvířata, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. Boží Syn vstoupil před více než dvěma tisíci lety do konkrétního lidského života. Narodil se židovské ženě Marii z Nazareta, manželce tesaře Josefa. Ježíš se narodil v betlémské stáji. Apoštol Pavel říká tomuto rozhodujícímu okamžiku lidstva plnost času. „Když se naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.“ (Gal 4,4-5). Bůh se stává v osobě Ježíše Krista člověkem, aby nás mohl spasit.

Být člověkem je úděl, dar a možnost. Protože Bůh se člověkem skutečně stal. Vtělení je výrazem nekonečné Boží lásky, pokory a milosrdenství. Důsledek toho, že se Bůh nejen stal člověkem, ale byl počat a narozen jako dítě, jsou nedozírné. Potvrdil hodnotu člověka jako takového, bez zásluh, úspěchů a dobrých skutků. Boží početí a narození v Ježíši Kristu Nazaretském v konkrétním čase a na konkrétním místě je potvrzením jedinečnosti lidského života. Lidský život je Bohem potvrzený a přijatý, je vždy konkrétní a musíme ho žít tak, abychom co nejvíce naplnili tuto jedinečnost. Co v nás nejvíce omezuje tuto možnost, aby se v našem jedinečném životě projevila láska, je hřích. Vtělený Bůh pomáhá lidem tvořit nové společenství, spojené radostí, soucítěním, sdílením. Ze sobectví nás vyvádí tím, že se o něj staráme. Vtělením v dítěti nedává Bůh lidský život jako hotový, ale jako možnost, cestu. Ani pravdu nepoznáváme hotovou, ale dospíváme k ní následováním Krista a tvořivým životem. Nehotovost neubírá na hodnotě, je předpokladem poznávání pravdy. Náзор mladého člověka je třeba brát vážně a neoponovat mu jeho nezkoušenosti. Na této cestě jsme všichni a učitelem je Dítě. Poznávání Boha ve vtěleném Ježíši nemůže být jen tradiční teologií vycházející z kategorií pojmů a dogmat. Bůh se stává přístupným skrze příběh a bez účasti na tomto příběhu vírou a láskou se mu nepřiblížíme. Vtělení se sice stalo jen jednou, v Marii a skrze ni, ale situace zvěstování, přijetí, početí, darování života, starosti o něj se dává vždy nově. Vtělený Ježíš se stále rodí v naší duši. Je nám bližší, než jsme schopni vnímat. Vtělení Boží volá po účinné lásce, která ve stvoření odhaluje Boží tvář. Máme uvěřit, že jsem to já, kdo má dotvářet příběh Vánoc. Když slavíme svátky Narození Božího Syna, vždy se v nás probudí vzpomínka na dobu, kdy jsme sami byli dětmi. Uvědomujeme si, jak vzácný dar jsme dostali od těch, kteří nám předali víru.

Andělé zvěstují veliké věci, ale vždycky nakonec odcházejí. A je na člověku, aby pokračoval. Když se Marie setkává s Gabrielem, který jí oznamuje, že se skrze ni chce narodit Bůh do tohoto světa, je to chvilka. Anděl pak odchází a Maria zůstává s tou zprávou samotná. Když Josef uvažuje, jestli se nemá s Marií rozejít, zjevuje se mu ve

snu anděl. Ale ráno už je rozhodnutí pouze na Josefovi. A když se během noci narodí Ježíš do tohoto světa, zjevuje se andělé pastýřům, aby jim o tom všem vyprávěli, je to také jenom na chvíli. Nakonec odejdou a pastýři si musí poradit sami, jestli uvěří, že má smysl vydat se nocí hledat Spasitele. Bůh mi dává svobodu a já ji mohu a mám přijmout. Nesnažit se přivolat nazpět anděly. Odchod andělů není špatnou zprávou, ale je to příležitost, aby se moje křesťanství stalo dospělejším, abych převzal odpovědnost za směřování církve a aby odchodem andělů dozrála má víra.

Pastýři se po odchodu andělů skutečně vydávají do temné noci, aby objevili narozeného Mesiáše. A v tom se skrývá výzva i pro mne i pro mou církev. Jestliže Bohu záleželo na osudu světa tak, že se stal součástí jeho dějin, nemohou jinak ani pastýři v evangeliu a nemohou jinak ani křesťané dneška. Také oni musí vyjít do světa. Opustit pohodlí místa, kde spí, a ve vánoční noci jít naslouchat křiku země a křiku chudých, jak by řekl papež František. V lidech na okraji a slabých, v dětech narozených za hranicemi města, v těch, kdo nebyli přijati zájezdními hostinci, jsou povoláni hledat narozeného Krista. Znamená to hledat ho uprostřed všech nevyléčitelně nemocných, migrantů, lidí bez domova, vězňů, obětí válek, lidí trpících psychickými obtížemi a všech menšin, zkrátka všude tam, kam by se pohodlnému člověku z města nechtělo. Znamená to stát se pastýři, kteří ve tmě vánoční noci rozpoznají Krista a budou o něm nahlas mluvit před druhými.

Nakonec se pastýři vracejí, jejich životy jsou ovšem jiné. Evangelium není nikdy jen morálním apelem a nárokem, aby člověk roztrhal vlastní tělo pro druhé. Je současně zprávou o Bohu, který vychází vstříc do mého konkrétního života. Pastýři odcházejí zpět do své každodennosti, stejně jako se většina lidí vrátí na začátku ledna od vánočních stromečků zpátky do života ranních budíků a schůzek v práci, nových úkolů a stresů. Ve svém dalším životě pastýři nepřestávají chválit Boha, vrací se rozradostněni tím, co viděli: Boha, který se stal lidským tělem. Křesťanství nesmí pohrdat ničím, čeho se lze dotknout. Každý trs trávy, každé lidské tělo, srst ovce, všechno vypráví o Bohu, Pánu světa, který se neštítel světa, ale stal se jeho součástí. Tajemství vtělení je radostí, která nás nutí líbat zemi, protože nohy Ježíše po ní kdysi šlapaly. Otevřeme své srdce, aby do něho mohl vstoupit Ježíš, aby v mém srdci bylo pro něj vždycky místo. Prosme, aby do našich srdcí vstoupil Ježíšův pokoj a prosme Marii, Královnu míru, ať se za nás přimlouvá u svého Syna Ježíše Krista. Nezapomínejme na vděčnost, šířme kolem sebe lásku a naději. Nechme se vždycky vést Duchem Svatým.

Požehnané vánoční svátky, ať se Ježíšek nově narodí i v našich srdcích a do nového roku hojnost Božího požehnání přeje

Ludmila D.

Radost a rozjasnění života druhých se pro nás stává kouzlem svátků.

W. C. Jonnes

Adventní tvoření

V sobotu 29. listopadu pro nás společenství manželů připravilo již druhým rokem hezké odpoledne při tvoření adventních věnců či jiných adventních dekorací na orlovně ve Slavičíně. Tímto děkujeme společenství manželů za obětavou přípravu, otci Marianovi za podporu a Jednotě Orel Slavičín za zapůjčení prostor. Vypadá to, že vznikla tradice, tak se budeme opět těšit na tuto akci v příštím roce.

A přišel k nám Mikuláš

Mír na zemi zůstane, když budeme žít Vánoce každý den.
Helen Steiner Rice

Kdy se narodil Ježíš Kristus? Historie, Bible a vánoční tradice

Historické souvislosti narození

Přesné datum narození Ježíše Krista neznáme, ale Bible i historické prameny nám dávají cenné vodítko.

- Matouš uvádí, že Ježíš se narodil „za dnů krále Heroda“. Historik **Flavius Josephus** potvrzuje, že Herodes zemřel roku **4 př. n. l.**, takže Kristus se musel narodit o několik let dříve.
- Většina historiků klade narození do let **7–5 př. n. l.**

Lukášovo evangelium zmiňuje sčítání lidu a pastýře, kteří hlídali stáda v noci. Tyto údaje naznačují spíše teplejší období roku, ale hlavní poselství Vánočního příběhu je **teologické, nikoli meteorologické**.

Zajímavý je i motiv „betlémské hvězdy“ – někteří astronomové ji spojují s konjunkcí planet Jupiter a Saturn v souhvězdí Ryb v letech **7–6 př. n. l.**

Matoušova zpráva o „zabíjení chlapců do dvou let“ Herodem naznačuje, že Ježíš mohl být starší než novorozenec, když mudrci dorazili do Betléma.

Proč slavíme Vánoce 25. prosince?

Nejstarší doložené slavení **25. prosince** pochází z Říma z roku **336 n. l.**

Důvody:

1. **Nahrazení pohanských svátků** – 25. prosince se slavil svátek „Nepřemožitelného slunce“. Křesťané vyzdvihli Krista jako pravé **Světlo světa**.
2. **Teologická symbolika** – Kristus měl být počat 25. března, tedy devět měsíců před 25. prosincem.

Rozdíl mezi západní a východní církví

- **Západní církev** slaví Vánoce 25. prosince od 4. století.
- **Východní církev** původně slavila Kristovo narození **6. ledna** (Epifanie) a některé církve slaví dodnes podle **juliánského kalendáře**, což odpovídá 7. lednu podle gregoriánského kalendáře.

Vánoční stromky v kostelích

- Vánoční stromky pocházejí z Německa v **16. století**, kdy lidé zdobili domácnosti jehličím, ovocem a svíčkami.
- **Do kostelů** se začaly přidávat ve **20. století**, nejprve v Německu, později i v českých farnostech.
- Symbolika stromku: **věčný život a světlo**, připomínající Krista jako „Světlo světa“.

Závěrem

Přesné datum narození Krista neznáme, ale od **4. století** slaví křesťané jeho příchod právě **25. prosince**. Na Východě se některé církve drží **6. ledna nebo juliánského kalendáře**, ale poselství zůstává stejné: Vánoce připomínají **naději, světlo a věčný život**, který Kristus přinesl světu.

Co dělá člověka bohatým a šťastným

Dovedeš-li se radovat z květiny, z úsměvu, ze hry dítěte, pak jsi bohatší a šťastnější než milionář, který má sice všechno, na co si jen vzpomene, ale protože je stále nespokojený, nemá z ničeho opravdovou radost, a jeho bohatství je pro něj jako chomout, ze kterého se nemůže dostat.

Bohatým nedělá bohatství, ale radost.

Nevaž svou lásku na zlatých vážkách! Nepočítej napřed, kolik bys měl dát, jak daleko bys měl jít ve své lásce. Tvá láska má být nenucená. Láska, kterou člověk měří a váží, to není láska, ale vypočítavost. Z takové lásky nebudeš mít nikdy pocit štěstí. Dejme tomu, že kolem nezuří válka, ale vládne mezi lidmi lhostejnost a nuda. Dny míjejí jednotvárně, nudně jako nekonečná jízda vlakem. Nikdy není teplo ve tvém srdci. Nikdy nemáš chuť zpívat a skákat. Spontánní láska je něco fantastického. Spontánní láska k tvému manželovi, k tvé manželce, k dítěti k otci, k matce, k opuštěnému dítěti na ulici, k člověku, který trpí, k někomu, kdo je osamělý. Spontánní láska je dar, který tě vynese až do nebe radosti.

Phil Bosmans Nezapomeň na radost

DĚLEJ NĚCO PRO SVŮJ OBLIČEJ

Nezapomeň, že svou tvář ukazuješ druhým, a že ti druzí se na ni musí dívat a že není nic protivnějšího, než se dlouhé hodiny i dny dívat na nevrlý a rozmrzlý obličej. Tvůj obličej je víc než pěkná fasáda, víc než reklamní štít, víc než navštívenka.

Udělej něco pro svůj obličej, nejen pro sebe, aby ses líbil v zrcadle sám sobě, ale především kvůli druhým. Nejlepší péče o obličej neznamená: natírat jej pleťovým krémem, vytrhávat a barvit obočí, malovat si rty a nanášet oční stíny.

Udělej něco pro svůj obličej, ale zevnitř, z nitra: rozsviť ve svých očích radost a světlo, vykouzli na svýchotech úsměv. Udělej přátelský obličej. Půjde to, když uděláš doma pořádek, když uklidíš ve vlastním srdci. Vymeteš všechno, co je staré a špinavé, vyhodíš všechno, co zde hnije, hryže a trápí. Co má tohle haraburdí společného s tvým štěstím? Přestaň omílat stále dokola denní nepřijemnosti.

Ukaž svůj obličej co nejkrásnější, nejlepší, nejpřátelštější, a nikomu nebude zatěžko mít tě rád!

Phil Bosmans Nezapomeň na radost

CO MÁ BÝT BEZVADNÉ

**Člověk, který si myslí,
že má všechno, je vlastně chudák.
Nikdy nepozná, jaké to je toužit, doufat,
žít svou duší snem o něčem lepším.**

Také si jako každoročně přejete prožít bezvadné svátky? Vždycky si to lidé přáli, nanejvýš někdo ze starších si postěžuje, že třeba za války nebylo tolik materiálních požitků jako dnes. Ale vesměs vždy platila rovnice: Vánoce = láska = radost = pohoda. Jenže někdo může mít i jiné vzpomínky.

Třeba Maruška, jedináček ctižádostivých rodičů, a hlavně ctižádostivé mámy. Máma, která tvrdí, že všechno bezvadně stihne, že je dokonalost sama v práci i v domácnosti. A tahle Maruška na Štědrý den, kdy v kuchyni je nejvíce ruchu, najednou upře oči na obraz nad pohovkou. Zdá se jí, že na skle je nějaká čárka. A jen tak, aby něco řekla, řekne o té čárce tátovi. Ten, netuše nic zlého, si řekne, že tam zůstala při uklidu asi šmouha, vyskočí na pohovku a začne pomyslounou čáru utírat. Tu se ve dveřích objeví máma. Uštvaná, protože všechno musí být bezvadné, a najednou si někdo dovoluje na jejím perfektním díle něco opravovat! Zděšený manžel couvá se slovy: „Když ona Maruška říkala...“

A teď se nervozita předešlých dnů i týdnů vybíjí na malé školačce. Na nevďěčnici, která schválně upozorňuje tátu na chyby, která má radost, když zkazí Štědrý den! V kuchyni se začíná cosi pálit. I to zavinila Maruška! Všechno zavinila! A žádné dárky nebudou, žádný Ježíšek; dostane k večeři chleba a čaj, když je taková! Táta se pokouší vmísit do děje, ale po několika slovech se raději stahuje do pozadí. Zná svou nejdražší.

Maruška srdceryvně pláče, má v sobě také kus máminy povahy. Zmizí ve svém pokojíku a za chvíli v slzách hodí na stůl drobné balíčky – dárky připravené pro rodiče. Říká: „Vy mi nedáte nic? Tak abyste věděli, tak já vám dárky dám, teď hned si je vezměte!“ Rozlícená matka smete dárky se stolu, protože o její hlouposti nestojí; ta malá připravila tu scénu schválně, aby zkazila Vánoce. Muž odchází, bouchne dveřmi a máma začne hystericky vykřikovat, že šel jistě na pivo. Na Štědrý den! A tohle také zavinila ta protivná holka, která se pořád plete do něčeho, po čem jí vůbec nic není.

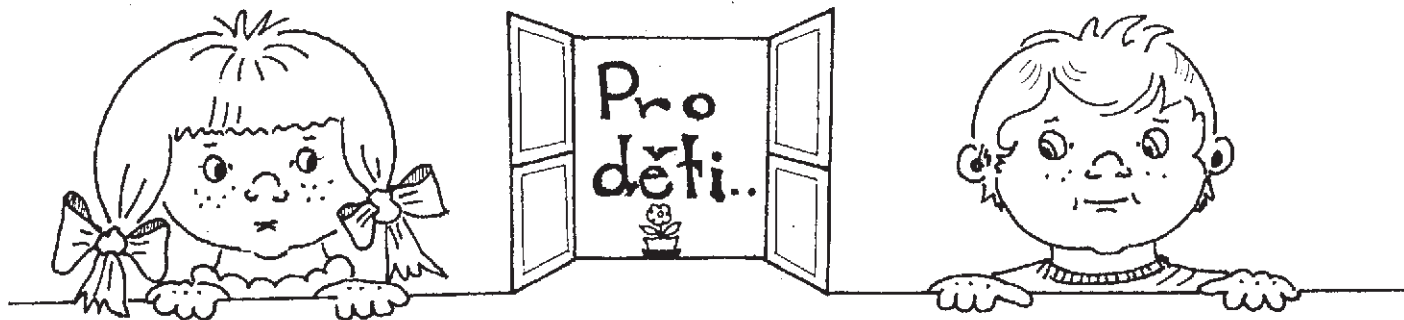
Ponechám na vaší fantazii dokončení příběhu: zda stromeček a dárky byly, nebo ne, jak se celá věc vyřešila a co bylo dál. Možná vám to něco připomnělo...

Maminka malé Marušky nebyla zlá. Jen příliš ctižádostivá. Když nemohla mít všechno perfektní, neměla raději nic. Zapomněla, že perfektní musí být o každých svátcích především láska!

Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem

Svět se léty unavil, ale o Vánocích je zase mladý.

Phillips Brooks

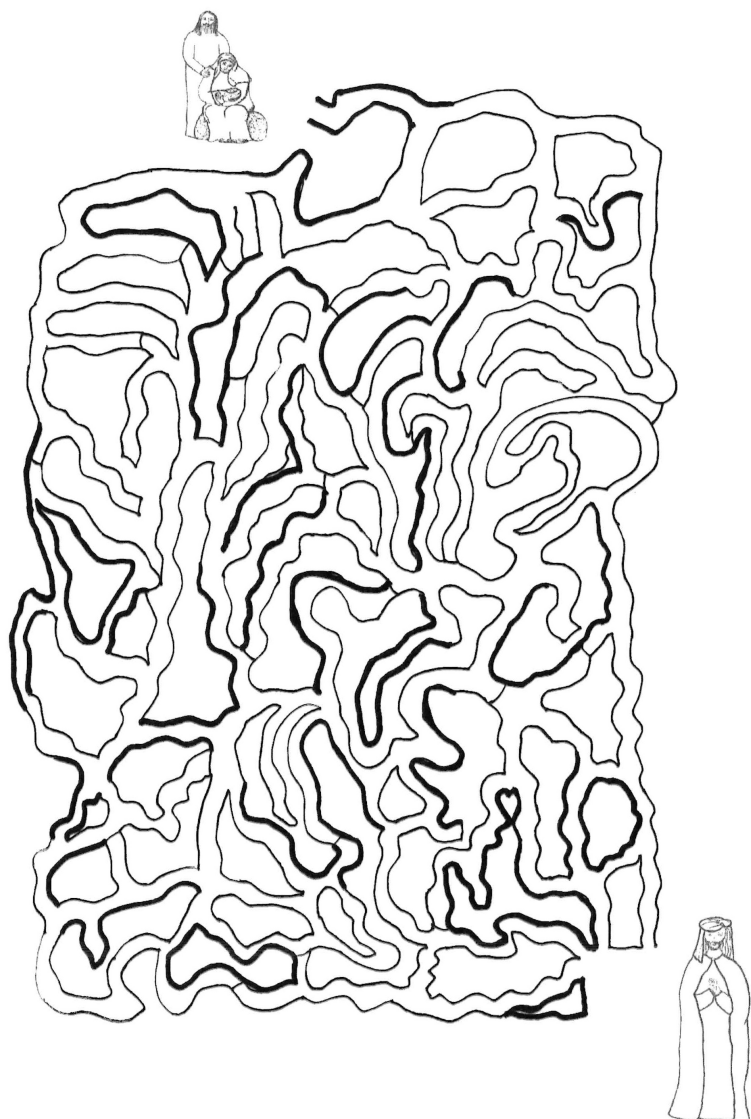

PŘÍBĚH O PAŘÍZKU

Každý večer, když Nelinčin tatínek přišel domů, oklepal si sních z bot a nespokojeně zamumlal: "No tady je zase horko jak v peci! Podívej se, Nelinko, jak jsou ta okna zamlžená. V jednom kuse tu cítím připálené cukroví. A maminka je zase celá od mouky. To jsem si dal, že jsem se oženil s pekařkou!" Maminka si to samozřejmě nedala líbit a zakřičela: "Cože, já

Cesta za hvězdou

Kterou cestou povede hvězda mudrce, aby se mohli poklonit novorozenému Ježíši?

podle tebe připaluju cukroví? Moje vánočky jsou vyhlášené široko daleko! A navíc aspoň po mně něco dobrého zůstane. Zato ty jsi velký chlap! A co děláš? Káciš ubohé stromy, které ti nic zlého neudělaly. Jen se, Nelinko, podívej, jak je tatínek od hlavy až k patě od piliny!"

Nelinka už ty hádky nemohla vydržet. Stáčela si blondáté copánky do uší, aby nic neslyšela. Ale tatínek pokračoval: "Ta židle je celá ulepená! Davej si na ty marmelády pozor." Maminka mu odsekla: "Marmelády? Vždyť je to směla, co jsi přinesl z lesa. Roznášíš ji po celém bytě!"

Toho večera Nelinka ve svém pokoji plakala. Měla rodiče ráda, ale už to přeháněli. Za dva dny měly být Vánoce, a oni se ani trochu nesnažili spolu vyjít a strávit příjemné svátky. Tatínek odmítl přemalovat vývěsní štít mamčinu pekárny a maminka nechtěla tatínkovi spravit vestu. Nelinka promáčela slzami svou nejmilejší panenku.

Druhý den se s trápením svěřila bratranci Jendovi. "Pláčem se nic nespraví," řekl jí. "Musíš něco podniknout. Rodiče tě mají rádi. Připrav tedy oslavu ty. Vytvoř jim nějaký dárek, vyzdob byt a uvidíš, že budete mít krásné Vánoce."

Nelinka se rozběhla domů. Otevřela okna, vymetla odevšud mouku a piliny, čistila a leštila. Vyzdobila byt smrkovými větvíčkami a krepovým papírem, spravila tatínkovi vestu a vyžehlila stuhu, kterou si maminka dávala do vlasů. Říkala si: "To je ale překvapení! Aspoň o Vánocích se přestanou hádat." Všechno stihla ještě než se rodiče vrátili z práce, a tiše se smála, jak se budou divit!

Když tatínek vešel do dveří, hvízdal překvapením: "To jsou mi věci! My ale máme doma uklizeno! A tohle je moje vesta..." A maminka se zase divila: "Celý byt je vyzdobený a já mám vyžehlenou mašli... To je ale nádhera!"

Na Boží hod šli všichni spolu na mši a domů se vrátili k obědu. Když se měl podávat moučník, přinela Nelinka své největší překvapení. Maminka s tatínkem se zamračili. Maminka se nedůvěřivě ptala: "Copak to je? Vypadá to jako zasněžený pařez. Fuj!" Tatínek si přičichl: "Ale není to dřevo. Je to cítit čokoládou a vanilkou. Taková ohavnost!" Pak se najednou maminka rozesmála: "Vždyť je to moučník! A upekla ho pro mě naše Nelinka!" Tatínkovi také cukaly koutky: "Je to pařez, takže musí být pro mě! Díky, Nelinko!" Nela radostně vykřikla: "To je pro všechny tři! A nechte mi taky kousek..."

Bruno Ferrero
Vánoční příběhy pro potěchu duše

Po celý rok jsme lepší, protože jsme se o Vánocích v duchu znovu stali dětmi.

Laura Ingalls Wilderová

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Povídá zklamaně paní Nováková: „Manžel celý rok vyzvídal, co bych chtěla k Vánocům. Tak jsem mu řekla, že něco, co by mě zahřálo...“ „A koupil vám kožich?“ „Ne, praženou kukuřici.“

Pepovi zemřela tchýně a smutek jde zapít do hospody. V tom začne bouřka, blesky, vichr. Pepa říká: „Á, už dorazila nahoru.“

Test přátelství: Zavři ženu a psa na hodinu do kufru auta a pak je pusť. Uvidíš, kdo z nich bude mít větší radost, až tě uvidí...

V obchodě do sebe omylem nabourají košíkem dva starší pánové... „Promiňte, nedával jsem pozor, koukám, kde mám manželku.“ „To je náhoda, já tu svoji taky ztratil.“ „Možná si můžeme vypomocet s hledáním. Jak vypadá vaše manželka?“ „Mladá, štíhlá a modroooká brunetka. A ta vaše?“ „To je fuk. Pojďme hledat tu vaši.“

Zklamaný muž říká ženě: „Odpustil jsem ti, že jsi ode mě odešla, ale to, že ses zase vrátila, to se odpustit nedá...“

Šárka: „Podívej, Láďo, na toho opilého chlapíka.“ Láďa: „Kdo to je?“ Šárka: „Před deseti lety mě požádal o ruku a já ho odmítla.“ Láďa: „Koukám, že ještě pořád oslavuje...“

Jde chlap po ulici a přepadnou ho dva zloději: „Dej nám penězku a hodinky nebo tě zbijeme!“ Chlap zaujme bojový postoj a řekne: „Ovládám thajský box, kung-fu a aikido.“ Zloději se dají na útěk a chlap potichu dopoví: „A ještě další tři nebo čtyři čínská slova.“

Sedí dvě blondýny v kavárně a ta jedna se ptá: „Tak co? Už jsi udělala řidičák?“ Druhá blondýna smutně odpoví: „Ne, vyhodili mě.“ „Vážně? Ale proč?“ „No, protože před kruhovým objezdem bylo na značce 30, tak jsem ho 30x objela!“ První blondýna na to: „A nepřeočítala ses?“

Paní učitelka se ptá Pepíčka: „Pepíčku, jakou květinu máš rád?“ „Chryzantému,“ odpoví Pepíček. „Tak mi to napiš na tabuli.“ „V tom případě mám nejraději mák.“

Jde reportér po ulici a ptá se lidí, jestli by nechali sednout starou paní v autobuse. Ptá se jednoho: „Nechal byste sednout starou paní v autobuse?“ „Ne.“ „Ani kdyby měla hůl a nesla těžkou tašku?“ „Ne.“ „A proč?“ „Protože jsem řidič.“

Zajíc a medvěd si koupí motorku. První jede medvěd a jede 90 km/h a ptá se: „Zajíci, bojíš se?“ Zajíc odpoví: „Ne.“ Jede 110 km/h a ptá se: „Zajíci bojíš se?“ Zajíc odpoví: „Ne.“ Jede 120 km/h a ptá se: „Zajíci, bojíš se?“ Zajíc odpoví: „Ne.“ Druhý den si to vymění a zajíc jede 90 km/h a ptá se: „Medvěde, bojíš se?“ Medvěd odpoví: „Ne.“ Zajíc jede 110 km/h a ptá se: „Medvěde, bojíš se?“ Medvěd odpoví: „Ne.“ Zajíc jede 120 km/h a ptá se: „Medvěde, bojíš se?“ Medvěd odpoví: „Ne.“ „Ale to by ses měl bát. Já totiž nedosáhnou na brzdu.“

Internetové zdroje

ÚCTA K LIDEM

Víte... vyrůstal jsem tak, že jsem pozdravil „dobrý den“ tetu za pultem v potravinách i paní, která zametala chodník. Otec mě naučil, že člověka nepoznáš podle toho, jak vychází se svým šéfem, ale podle toho, jak se chová k někomu, od koho nic nezíská. Pamatuji si příběh, který mě hluboce zasáhl a dodnes ve mně rezonuje. Byli jsme na opěkačce a kamarád vyprávěl, že jeho maminka dělá řidičku tramvaje. Znělo to hrdě! S nadšením v očích o ní vyprávěl tak, jakoby řídila raketoplán. O pár týdnů později jsem zjistil pravdu – jeho matka neřídila tramvaje, jak jsem si myslel, ale uklízela na stanici. Ptám se ho: „Proč jsi lhal?“ Sklopil oči a řekl, že kdysi opravdu řídila tramvaj, ale po nehodě už nemohla. Musela vzít jinou práci, aby rodina přežila. A tehdy mi to došlo – styděl se. Ne za ni, ale proto, že by se jí jiní mohli vysmívat. A to mě bolelo.

Kolik z nás se stydí za rodiče? Že matka není lékařka, že otec nenosí oblek ani nechodí na „důležité“ pracovní schůzky? A přitom tyto lidé kdysi makali až dvanáct hodin denně, někdy ve dvou směnách, abychom my měli teplé boty na zimu, plnou ledničku a knihy do školy.

Druhá scéna. Nákupní centrum, parné léto. Dva teenageri jdou přede mnou. Jeden vyplivne žvýkačku na dlažbu. Druhý mu říká: „Co to děláš?“ A ten s úšklebkem říká: „Uklízečka to uklidí.“ Měl jsem chuť mu jednu střelit, ale místo toho jsem pokojně řekl: „A co kdyby tvoje máma musela tu žvýkačku škrábat ze země za pár korun na hodinu?“ Zmlkl.

Víte, my lidé máme v hlavách jakési divné žebříčky. Tu je ředitel, tam influencerka s tisíci lajků, tam chlapec z pizzerie a dole teta Janka s metlou. Jenže... Zkus si představit ten svůj pokojný kancelářský život bez tety Janky, která ti utře prach na stole a vyčistí záchod. Není jí hanba dřít. Hanba je chovat se k druhým jako k někomu méněcennému jen proto, že jejich práce je „míň viditelná“. Jestli máš v sobě kousek úcty, ukaž ji každému – ne jen těm, od kterých můžeš něco získat. Úcta není něco, co si vybíráš. Je to základ. Bez ní nevybuduješ vztah, firmu, život. Nic hodnotného.

Takže přistě, až uvidíš někoho s metlou nebo hadrem, pozdrav ho, usměj se, třeba mu kup kávu nebo jen tak poděkuj. Nedělaš to jen pro ně. Dělaš to hlavně pro sebe – abys zůstal člověkem, který si váží jiných, a ne jen další arogantní tvář v davu...

slovenský herec Emil Horváth ml.

ZAPOMENUTÝ DOPIS

Spěchala jsem. Byl Štědrý den a na mě doma čekalo tolik úkolů. A přece jsem se zastavila. Všimla jsem si, že na zasneženém chodníku poletuje malý papír, vítr rozfoukával vločky a odvál vždy o kousek dál i papírek, který na okamžik poletoval kolem mých nohou. Jako by ke mně byl poslán... tajemný vzkaz... Všimla jsem si, že je na něm něco psáno, a věděla jsem, že bych musela myslet na to, co tam bylo psáno. Zastavila jsem se... ale ne... nejsem přece dítě... Šla jsem dál... papír za mnou letěl... neodolala jsem... zastavila se, sklonila a četla písmena, co z něj na mne vyhlédla...

"MILÝ JEŽÍŠKU, JÁ SI STRAŠNĚ PŘEJU, ABY..." Dál už jsem číst nemohla. Zřejmě někdo na papír šlápl... místo pokračování těch slov, zapsaných nevypsanou dětskou rukou, zbyl velký černavý flek. Postrčila jsem papírek nohou, jestli na druhé straně nebude něco napsáno. Nebylo. Kdo ví, jak se sem dostal. Vytrousil ho někdo? Dalo ho nějaké dítě za okno Ježíškovi a papír spadl na ulici? Věděla jsem, že nevymyslím, jak záhadu vyloustit. Bezradně jsem se na prosebný vzdech dívala.

A pospíchala jsem domů. Uvažovala... Tenhle dopis mohl psát kdekdo... některé z mých dětí. Někdo z dětí ve školce, kde pracuji... Někdo z dětí mých známých. Kdyby jej psala vypsána ruka, mohl povzdech platit někomu z mých blízkých, z nejbližších... Vlastně... rozhlédla jsem se... mohl patřit komukoliv z chodců v tomhle velkém městě. Protože každý by si něco přál. Strašně přál.

A já začala cestou domů přemýšlet, kdo z těch, co znám... co mám ráda... co si přeje,.... co si strašně přeje, NEJVÍC přeje... a v tu chvíli, kdy jsem začala chápat touhu svých blízkých, tehdy jsem jim začala víc rozumět, chápat dosud nepochopené, vnímat jinak... jasněji... A snažím se domýšlet si pokračování toho u lidí, které potkávám. Jak mi to pomáhá chápat... chápat ty, které miluji... Léta jsem vděčná neznámému dítěti, které psalo dopis Ježíškovi... Ježíškovi... a mně... Člověk porozumí svým blízkým... až když porozumí jejich touze...

Eduard Martin Je tu přece Ježíšek

Vánoce jsou most. Potřebujeme mosty, protože řeka času plyne kolem. Dnešní Vánoce by měly znamenat vytváření šťastných hodin pro zítřek a prožívání těch včerejších.

Gladys Bagg Tabes

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2026

Počátek nového roku je na Charitě Slavičín již tradičně spojen s přípravami na Tříkrálovou sbírku. Tříkrálovou sbírku, která se stala největší dobrovolnickou akcí u nás, každoročně pořádá Charita Česká republika.

Sbírka se uskuteční ve Slavičíně, Divnicích, Hrádku a Nevšově v sobotu **3. ledna 2026** a v Rokytnici, Bohuslavicích, Rudimově, Lipové a na Petruvce pak další sobotu **10. ledna 2026**.

Do Vašich domovů za Vámi přijde 73 skupinek koledníků se svými vedoucími, aby Vám všem přinesli radostnou zvěst Vánoc - narození Ježíše Krista a poprosili o dar pro pomoc lidem v nouzi. Zejména v tomto čase si uvědomujeme, jak nezbytná je lidská solidarita a vzájemná pomoc.

Finančními příspěvky lze přispět do úředně zapečetěné kasičky, opatřené charitním logem. Vedoucí skupinek jsou vybaveni průkazkami.

Hlavním posláním sbírky je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Každý Váš dar znamená pomoc a naději pro ty, kteří se nachází v obtížné životní situaci. Na cestu koledníkům požehná Mons. Marian Dej již v pátek 2. ledna 2026 v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Požehnána bude také křída, kterou koledníci píšou na dveře K+M+B, jež nejsou zkratkami jejich jmen Kašpar, Melichar a Baltazar, ale latinským *Christus Mansionem Benedicat*, což lze přeložit jako: *Ať Kristus žehná tomuto domu*.

Více informací o sbírce můžete pak nalézt na:

www.trikralovasbirka.cz nebo www.slavicin.charita.cz

Celkový výtěžek Tříkrálové sbírky v obcích působnosti Charity Slavičín v minulém roce činil **898 644,- Kč**. Výtěžek byl využit pro občany v nouzi a na rozvoj charitního díla.

Rovněž prostředky získané z letošní sbírky si přejeme využít pro přímou pomoc rodinám v tísní, starým a nemocným lidem, lidem v obtížné životní situaci z oblasti Slavičína a okolí, na podporu provozu a na obnovu vybavení ambulantní služby Denní centrum Maják a Sociálně terapeutické dílny Slavičín.

*Všem, kteří přispějí do sbírky, předem děkujeme.
Pracovníci Charity Slavičín*

ZPÍVÁNÍ U BETLÉMA

v kostele sv. Vojtěcha

a

sv. Cecílie ve Slavičíně

28.12.2025

OD 16H

Srdečně zveme na společné setkání velké a malé scholy u jesliček.

Přijďte s námi přivítat narozeného Spasitele. Budeme se těšit na společně prožité chvíle.

Vánoce, děti, to není jen datum. Je to stav mysli.

Mary Ellen Chase

Pohřby Prosinec

Josef Malaník, 1949, Rokytnice
Marie Tulpová, 1928, Bohuslavice nad Vláří

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

20.12. - 26.12.	Rokytnice
27.12. - 2.1.	Chovančíková, Machů, Humpolová st., Studenková, Adámková
3.1. - 9.1.	Rudimov
10.1. - 16.1.	Petrůvka
17.1. - 21.1.	Zupková, Fojtíková I., Raková, Durďáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
24.1. - 30.1.	Gbelcová, Goňová, Špalková, Urbaníková
31.1. - 6.2.	Bublanová, Kozubíková, Švachová, Dufková, Daňhelová, Fojtíková M.
7.2. - 13.2.	Fojtů A., Manová M., Uberalová M., Borová J., Juříková B., Hlavicová M.
14.2. - 20.2.	Hrádek 1
21.2. - 27.2.	Hrádek 2

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

RÁDÍ VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
**(Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin
nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)**

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	-----	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**
Mons. P. Marian Dej (soukromě): **731 919 369**
E-mail: faslavin@ado.cz
Web: www.faslavin.cz

Farní knihovna (na faře):

Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVICÍNĚ

NE	7.15 hodin 9.15 hodin 11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavin.cz

**TŘÍKRÁLOVÉ KOLEDOVÁNÍ
ve Slavičíně bude probíhat
v SOBOTU 3. 1. 2026**

**TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA
2026**

**Online kasička na webu
Tříkrálové sbírky**

**Tříkrálový účet:
66008822/0800
VS: 777**

**Dárcovská SMS
Jednorázová
na č. 87 777**

**DMS KOLEDA 30
DMS KOLEDA 60
DMS KOLEDA 90**

**Děkujeme
za Vaši štědrost!**

25.12.	Slavnost Narození Páně (Jan 1, 1-18)
26.12.	Svátek sv. Štěpána (Mt 10, 17-22)
27.12.	Svátek sv. Jana (Jan 20, 2-8)
28.12.	Svátek Svaté Rodiny (Mt 2, 13-15.19-23)
31.12.	sv. Silvestr (Jan 1, 1-18)
1.1.2026	Slavnost Matky Boží Panny Marie (Lk 2, 16-21)
2.1.	sv. Basíl Veliký a Řehoř Nazíanský (Jan 1, 19-25)
3.1.	Nejsvětější jméno Ježíš (Jan 1, 29-34)
4.1.	2. neděle po Narození Páně (Jan 1, 1-18)
6.1.	Slavnost Zjevení Páně (Mt 2, 1-12)
11.1.	Svátek Křtu Páně (Mt 3, 13-17)
17.1.	sv. Antonín Veliký (Mk 2, 13-17)
18.1.	2. neděle v mezidobí (Jan 1, 29-34) Panna Maria, Matka jednoty křesťanů
21.1.	sv. Anežka Římská (Mk 3, 1-6)
24.1.	sv. František Saleský (Mk 3, 20-21)
25.1.	3. neděle v mezidobí (Mt 4, 12-23)
26.1.	sv. Timotej (Mk 3, 22-30)
28.1.	sv. Tomáš Akvinský (Mk 4, 1-20)
31.1.	sv. Jan Bosko (Mk 4, 35-41)
1.2.	4. neděle v mezidobí (Mt 5, 1-12a)
2.2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu (Lk 2, 22-40) Hromnice
3.2.	sv. Blažej (Mk 5, 21-43)
8.2.	5. neděle v mezidobí (Mt 5, 13-16)
11.2.	Panna Maria Lurdská (Mk 7, 14-23)
14.2.	sv. Valentin (Mk 8, 1-10)
15.2.	6. neděle v mezidobí (Mt 5, 17-37)
18.2.	Popeleční středa (Mt 6, 1-6.16-18)
22.2.	1. neděle postní (Mt 4, 1-11)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 22.2.2026 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 8.2.2026. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!